

Χρόνια Πολλά. Χαρούμενα Χριστούγεννα. Ευτυχισμένο το 2013

Θεολογικό άρθρο: Η Γέννηση του Χριστού, Πρόσκληση για προσωπική Αναγέννηση

«Χριστός γεννάται δοξάσατε» ψάλλει η Εκκλησία μας. «Χριστός γεννάται σήμερα» ηχούν κάλαντα από ζεστές παιδικές φωνές στις κρύες γειτονιές την παραμονή των Χριστουγέννων! Η χαρά και η ελπίδα ξεχειλίζει από την ψυχή όλων μας. Προσμονή από όλους ακόμα και από αυτούς που για διάφορους λόγους στέκονται τον υπόλοιπο καιρό αδιάφοροι μπροστά στο Εκκλησιαστικό γεγονός.

Το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ο Υιός και Λόγος του Θεού γεννήθηκε και συνεχίζει να γεννιέται μέσα στο κόσμο. Είναι Αυτός δια του οποίου δημιουργήθηκε ο κόσμος, το συμπαντικό στερέωμα και βεβαίως ο άνθρωπος. Είναι ο ίδιος ο Άπειρος Θεός που χώρεσε στη μήτρα της Παναγίας και κατόπιν στην αγκαλιά της. Γι' αυτό και εκστατικός

ο Υμνωδός αναφωνεί: «Ο αχώρητος παντί πως εχωρήθη εν γαστρί, ο εν κόλποις του Πατρός πως(εχωρήθη) εν αγκάλαις της Μητρός...»

Στην ιστορική πορεία του Ισραηλιτικού λαού είναι Εκείνος που ενδημεί στους λόγους και στις πράξεις των Προφητών. Και ασφαλώς είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας που προφήτευσαν οι Προφύτες με κάθε λεπτομέρεια τα γεγονότα της Ζωής Του από τη Γέννηση έως και την Ανάστασή Του. Αυτός που θα σώσει τον κόσμο από τη φθορά και το θάνατο. Άλλωστε ο ίδιος ο Θεός Πατέρας είχε υποσχεθεί στους πρωτοπλάστους, τον Αδάμ και την Έβα, ότι θα έχουν ελπίδα σωτηρίας μετά τη παρακοή τους στο θέλημα του Θεού.

Ήρθε λοιπόν το πλήρωμα του χρόνου ο Υιός και Λόγος του Θεού να γίνει άνθρωπος με σκοπό να γίνουμε εμείς οι άνθρωποι Θεοί. Ο Θεός μπαίνει στην ανθρώπινη ιστορία και γίνεται αληθινός άνθρωπος με σάρκα και οστά, κατά πάντα όμοιος με μας τους ανθρώπους χωρίς όμως αμαρτίες.

Στο ιστορικό πρόσωπο του Ιησού ενώνονται η Θεία και η Ανθρώπινη Φύση κατά τρόπο μυστηριακό, «ασυγχύτως, αδιαιρέτως, ατρέπτως και αχωρίστως».

Πρωταρχικό ρόλο σε αυτό το σχέδιο του Θεού έχει το πρόσωπο της Παναγίας, η οποία συγκατάνευσε στο να γίνει Μητέρα Του λέγοντας το μεγάλο «ναι» στον Αρχάγγελο Γαβριήλ κατά τον Ευαγγελισμό. Έτσι η Μαρία θα γίνει η Θεοτόκος, η νέα Έβα, που θα γεννήσει τον νέο Αδάμ, τον Χριστό, από όπου θα αναγεννηθεί το γένος των ανθρώπων. Παρθένος ούσα λοιπόν, η Παναγία, τίκτει τον Υιό του Θεού και μετά τον τόκον παραμένει θαυματουργικώς και πάλι Παρθένος.

Στη Θαυμαστή αυτή Γέννηση όλοι προσέφεραν δώρα στο Νεογέννητο Θεάνθρωπο: Εμείς οι άνθρωποι προσφέραμε την Παναγία για να γεννηθεί ο Θεός, οι Άγγελοι προσέφεραν τον Ύμνο (Δόξα εν Υψίστοις Θεώ και επι γής Ειρήνη...), οι Μάγοι τα Δώρα (Χρυσό ως Βασιλιά, Λίβανο ως Θεό, και Σμύρνα ως νεκρό), ο ουρανός το λαμπερό Αστέρι, η γη το Σπήλαιο, και οι Ποιμένες το Θαύμα. **Έμψυχη και άψυχη κτίση συμμετέχουν στη Γέννηση με τα πολύτιμα δώ ρα που κομίζουν στο Δημιουργό Τους.**

Μεγάλο μυστήριο η Γέννηση του Θεανθρώπου που με τα λόγια μπορείς μόνο απλά να το περιγράψεις. Η ψυχή μας είναι αυτή που μπορεί να βιώσει αυτό το παράδοξο θαύμα: **ο Παντοδύναμος Θεός να καταδεχθεί να γίνει άνθρωπος για να πάθει και να αναστηθεί για τον άνθρωπο.**

Πόσο ταπεινός στην παντοδυναμία Του είναι ο Θεός;

Δεν εισβάλλει στην ιστορία με θόρυβο, αλλά εισέρχεται ταπεινά σαν ξένος για τον κόσμο όπως ακόμη περισσότερο σαν ξένος θα φύγει από αυτή τη ζωή δια ατιμωτικού σταυρικού θανάτου. Και ήδη από τη φάτνη ο Θεός μας, ο μικρός Ιησούς, ατενίζει το θάνατό Του.

Με σοφία ο Βυζαντινός Αγιολόγος παρουσιάζει στην Εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού το μικρό Βρέφος τυλιγμένο με σπάργανα που μοιάζουν όμως με σάβανα και ευρισκόμενο μέσα σε βρεφική κούνια που μοιάζει όμως με νεκρική λάρνακα. Πίσω το σπήλαιο σε μαύρο φόντο, συμβολίζοντας τον προ της Γεννήσεως του Χριστού κόσμο που βρισκόταν υπό το κράτος της φθοράς.

Ο Θεάνθρωπος όμως δεν ήρθε στον κόσμο για να ζήσει κατά τον κόσμο. **Ήρθε στον κόσμο για να πεθάνει με Σταυρικό θάνατο σηκώνοντας όλη την ανθρωπότητα στους ώμους Του.**

Με θάνατο να πατήσει το θάνατο: «Θανάτω θάνατον πατήσας» ψάλλουμε στο συγκλονιστικό τροπάριο της Ανάστασης. Αρκεί να θυμηθούμε βεβαίως και την παραβολή του ίδιου του Ιησού, όπου ο κόκκος του σίτου θα πρέπει να πέσει σε καλλιεργημένο χωράφι να πεθάνει, για να φυτρώσει το σιτάρι κατόπιν που θα δώσει καρπούς.

Ο θάνατος λοιπόν, αυτό το άλλο μεγάλο μυστήριο της ζωής μας, την πόρτα του οποίου θα διαβούμε όλοι οι άνθρωποι, συνοδεύει από την αρχή κιόλας της ζωής Του τον μικρό Ιησού Χριστό, Αυτόν που είναι η ίδια η Ζωή και που με τη δημιουργική του Πνοή δίνει ζωή σε εμάς τους ανθρώπους και σε όλη την Κτίση.

Σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει να μας στεναχωρεί και να μας προβληματίζει η ύπαρξη - προεικόνιση του θανάτου ακόμα και στη φάτνη του Θεού μας, γιατί όπως υπάρχει η φθορά του Θανάτου, έτσι και για τον άρτι γεννηθέντα Θεό μας, αλλά και για μας τους Χριστιανούς, υπάρχει η βεβαιότητα της Ανάστασης. Τίποτα δεν τελειώνει στο μνήμα από αυτή τη Ζωή που άρχισε με τη Γέννηση ή περισσότερο από την άσπορη ακόμα σύλληψη στα σπλάχνα της Παναγίας. **Το ίδιο βεβαίως ισχύει και για όλους εμάς: όσο είμαστε ενωμένοι μαζί Του θα είμαστε ενωμένοι και στη Γέννησή Του και στο Σταυρικό Του θάνατο αλλά και στην Ανάστασή Του.**

Γέννηση κατά Χριστόν, Σταύρωση και Ανάσταση είναι τα τρία στάδια που δυνητικά θα περάσει στη ζωή του ο κάθε άνθρωπος.

Η γέννηση για όλους μας είναι η αρχή παράλληλα και της φθοράς μας είτε της πνευματικής φθοράς είτε της ψυχικής, αλλά και αυτής της ίδιας της σωματικής.

Από αυτό το σημείο λοιπόν αφετηρίας της ύπαρξης μας, την μια προσωπική μας βιολογική γέννηση, καλούμαστε να αγωνιστούμε ενάντια στην ασίγαστη διάβρωση του εαυτού μας και της κτίσης που εξυφαίνεται συνεχώς ενώπιον μας, με όπλα πνευματικά τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας: τη Βάπτισμα, το Μυστήριο της Αναγέννησης μας, την Εξομολόγηση, της Σταύρωση του εγωισμού μας, και της Θείας Ευχαριστίας, της Ανάστασής μας. Με τα Μυστήρια που τελεσιουργούνται μέσα στην Εκκλησία, αλλά και τον καθημερινό αγώνα μας για την επικράτηση του καλού δε μένουμε μόνο στο βιολογικό γεγονός της γέννησής μας, έτσι στατικοί, αλλά δυναμικά αναγεννιόμαστε συνεχώς, γιατί αυτό ακριβώς το έχουμε ανάγκη. Και πολύ σοφά λοιπόν, και πάλι η Εκκλησία μας, μέσα από την Υμνολογία και τα έργα των Πατέρων τονίζει το παρόν: τη σημασία δηλαδή των ιστορικών εκκλησιαστικών γεγονότων που είναι πάντα παρόντα και μας καλούν σε αέναη αναγέννηση μέσα από τη προσωπική σταύρωση και ανάστασή μας.

«Σήμερα Χριστός γεννάται...», «Σήμερα βαπτίζεται» ψάλλουμε τα Φώτα, αλλά και «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...» ακούμε τη Μ. Πέμπτη στους Ναούς μας για να ακούσουμε γρήγορα το: «Σήμερα Ανασταίνεται».

Στο άφθαρτο αυτό παρόν της Εκκλησίας προσπαθεί να εισχωρήσει το φθαρτό παρόν του κόσμου με το σύνθημα: «Φάγωμεν, πίομεν αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Όλα είναι προσωρινά μας τονίζει η υλοκρατία της εποχής μας οπότε απολαύσετε όσο μπορείτε τα υλικά αγαθά αυτής της ζωής. Μόνο που όταν κρατιέται κανείς από την ύλη και μόνο, τότε φθίρεται μαζί της. Να πως γεννώνται οι κρίσεις και τα συνεπακόλουθα αισθήματα του φόβου, της ανασφάλειας και του άγχους. Επομένως, της υλικής κρίσης προϋπήρξε η πνευματική και το χειρότερο είναι ότι καταλάβαμε την πνευματική μας ένδεια όταν πλέον μας χτύπησε η οικονομική κρίση. Μάθαμε να μετράμε τη ζωή μας με οικονομικούς όρους. **Στη θέση του Θεού πολλοί συνάνθρωποί μας έβαλαν ένα είδωλο, το χρήμα, και το λάτρευσαν πραγματικά ως Θεό, αν και ο Χριστός δεν είχε αφήσει κανένα περιθώριο συμβιβασμού λέγοντας ότι: «δεν είναι δυνατόν να υπηρετείτε ταυτόχρονα δύο Θεούς το Μαμμωνά (υλικό κέρδος) και το Θεό».**

«Του φτωχού είναι τα παραπάνω που έχεις, δεν σου ανήκει γιατί είναι από τον ιδρώτα του προσώπου του, που εσύ του κλέβεις...» λέει ο Μ. Βασίλειος απευθυνόμενος στον κάθε πλούσιο άνθρωπο.

Για τον άνθρωπο που πιστεύει στο νεογέννητο μικρό Ιησού δεν υπάρχει και δεν πρέπει να υπάρχει κρίση. Το αντίθετο, οι καιροί που ζούμε είναι πρόκληση και πρόσκληση για πνευματικές μάχες με ελπίδα και αισιοδοξία, για τον απλό λόγο ότι δεν είμαστε μόνοι μας, αλλά έχουμε το μικρό Χριστό που μόλις γεννήθηκε για μας και μέσα στην Άνοιξη θα πεθάνει για να μας αναστήσει. Δεν πρέπει τελικά να ξεχνάμε ότι ο Χριστός ήρθε για όλους μας και περισσότερο για αυτούς που πονάνε μέσα στις δυσκολίες της ζωής. Ας ζήσουμε λοιπόν αυτά τα Χριστούγεννα διαφορετικά από όλα όσα έχουμε ζήσει μέχρι τώρα με περισυλλογή, ταπείνωση και ελπίδα και ας γίνουν αυτά τα Χριστούγεννα της...κρίσης η αφετηρία που θα σημαδέψει μια για πάντα τη ζωή μας με την προσωπική μας αναγέννηση.

Γκουνέλας Χρήστος, Πτυχιούχος Θεολογίας & Διπλωματούχος Βυζαντινής Μουσικής

email: cgkounelas@sch.gr, Blogspot: [ΤΟ ΡΟΔΟΝ](#)